

Cornul cel mic revine în actualitate

28 aprilie 2005

A.T.Jones

Și profetul spune: "M-am uitat cu băgare de seamă la coarne, și iată că un alt corn mic a ieșit din mijlocul lor și dinaintea acestui corn au fost smulse trei din cele dintâi coarne. Și cornul acesta avea niște ochi ca ochii de om și o gură care vorbea cu trufie." Profetul s-a uitat la acest corn mic până când "s-a ținut judecata și s-au deschis cărțile." Și atunci, profetul spune că se uita mereu "din pricina cuvintelor pline de trufie pe care le rostea cornul acela." S-a uitat "până când fiara a fost ucisă și trupul ei a fost nimicit și aruncat în foc."

Observați remarcabila schimbare de expresie din această ultimă relatare a profetului. El a privit cornul cel mic de la apariție și până când "s-a ținut judecata și s-au deschis cărțile." În acel răstimp, el s-a uitat la cornul cel mic. Îndeosebi "din pricina cuvintelor pline de trufie pe care le rostea." Și a continuat să se uite la același lucru - cornul cel mic - până la sfârșit, la nimicirea lui. Dar în acest moment al distrugerii, expresia care se referă la ceea ce este nimicit nu este: "cornul cel mic (a fost nimicit)," ci: "fiara a fost ucisă și trupul ei a fost nimicit și aruncat în foc."

Aceasta arată că micul corn este doar un alt stadiu al celei de-a patra fiare de la început, o continuare a înspăimântătorului și teribilului animal, în exact dispoziția, spiritul și tendințele lui, doar într-o formă schimbată. Și, că a patra putere în timp, fiara cea grozavă și înspăimântătoare în forma ei inițială, a fost Roma. Astfel că, micul corn cu lucrarea lui este doar prelungirea Romei, continuarea spiritului și lucrării Romei, sub această formă.

Cele relatate mai sus sunt adevărate de explicarea simbolisticii cornului, în același capitol. Pentru că se spune despre el că "se va deosebi de înaintașii lui" și "va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Preaînalt, va asupra pe sfinții Celui Preaînalt și se va încumeta să schimbe vremile și Legea." Se spune, de asemenea, că acest corn "a făcut război sfinților și i-a biruit, până când a venit Cel Îmbătrânit de zile și a făcut dreptate sfinților Celui Preaînalt și a venit vremea când sfinții au luat în stăpânire Împărăția." Toate acestea sunt adevărate, constituind descrierea Romei de mai târziu.

Ele sunt confirmate chiar de Roma, prin Leo cel Mare, papă în perioada 440 d.Hr. - 461 d. Hr., când Imperiul Roman își trăia ultimele zile, urmând să cadă rapid în ruină. Într-o

predică, Leo cel Mare a declarat că Roma inițială nu a fost decât făgăduința Romei de mai târziu, că gloria Romei imperiale avea să fie reeditată în Roma catolică și că Romulus și Remus au fost înainte mergătorii lui Petru și Pavel, că prin urmare, urmașii lui Romulus au fost precursorii succesorilor lui Petru și că, așa cum Imperiul Roman inițial a guvernat omenirea, Roma următoare lui, prin scaunul preasfântului Petru, cap al lumii, va domina pământul. Această concepție a lui Leo nu a fost nici o clipă ignorată de papalitate. Și când, la numai 15 ani de atunci, Imperiul pierdea și doar papalitatea supraviețuia pe ruinele lui, preluându-i energic locul și controlul în Roma, această concepție a lui Leo devenea tot mai susținută și afirmată.

Ea a fost, de asemenea, intenționat și sistematic alimentată. Scripturile au fost asiduu și ingenios denaturate pentru a o sprijini. Printr-o tendențioasă aplicație la sistemul levitic al Vechiului Testament, autoritatea și eternitatea preoției Romane a fost fixată. "Acum (în partea a doua a secolului al II-lea), episcopii doreau să fie considerați corespondenți ai marilor preoți din Israel, prezbiterilor li s-a spus că sunt în locul preoților, iar diaconii erau comparați cu leviții. Tot astfel, compararea ofrandelor creștine cu jertfele iudeilor, a dat naștere multor ritualuri inutile și, prin edicte, a fost denaturată chiar învățătura Cinei sfinte care, mai repede decât s-ar fi putut cineva aștepta, a fost transformată în jertfă" (Ecclesiastical History - sec. II, partea a II-a, cap. II paragraf 4 și cap. IV, paragraf 4). Și astfel, prin deducții cu intenții, făcute pe baza Noului Testament, se stabilea autoritatea și eternitatea Romei.

Insistând pe ideea că este unicul continuator al Romei Imperiale, papalitatea susținea cu tărie că orice referire a Noului Testament la autoritatea Romei originale o vizează acum pe ea, pentru că ea este singurul veritabil continuator al acesteia. Prin urmare, oriunde Noul Testament vorbește de supunere față de "putere" sau ascultare față de "guvernatori," se referă la papalitate, pentru că singura putere și singurii guvernatori de atunci erau romanii, iar papalitatea este veritabilul urmaș al lor.

"A fost luat fiecare pasaj în care se vorbește despre supunerea față de 'putere', evocat orice moment în care a fost acordată ascultare autorităților imperiale, punându-se accent deosebit pe legitimitatea pe care Însuși Hristos a dat-o stăpânirii romane prin purificarea lumii, prin Augustus, prin nașterea Lui în vremea romanilor, prin plățirea birului pentru Cezar, prin faptul că I-a spus lui Pilat: 'Tu nu poți avea putere asupra Mea decât numai dacă ți-a fost dată de sus'" (Bryce). Și, cum Isus s-a supus autorității lui Pilat, care era reprezentant al Romei, cine ar mai putea îndrăzni să desconsidere autoritatea papalității, adevărata continuatoare a Romei, căreia chiar Dumnezeu din cer i s-a supus?

Și nu a fost decât logică culminarea acestei aroganțe atunci când Papa Bonifaciu al VIII-lea s-a prezentat în văzul mulțimii, îmbrăcat într-o platoșă, cu un coif pe cap și în mână cu o sabie ținută cu vârful în sus, proclamând: "Nu există alt Cezar sau rege, sau împărat, în afară de mine, Suveran Pontif și Urmaș al apostolilor" și când, mai departe declara ex cathedra: "Așadar, afirmăm, hotărâm și pronunțăm că pentru mântuire este nevoie să crezi că orice ființă omenească este supusă Pontifului Romei."

Cred că acestea constituie suficiente dovezi că micul corn din Daniel 7 este Roma Papală și că, în spirit și scop, el este continuarea Romei Imperiale.